

metoistakymmenelle, joka vuonna 1809 tuli Ruottin Kuninkaaksi. Koska tällä Kuninkaalla ei ollut yhtään lasta, niin kuhtu hän Herran-päiväin suosiolla mainitun Bernadotin Ruottin valtakunnan Perintö-ruhtinaksi, ja Bernadotti, joka mielistyi tähän tuumaan, heitti pois Paaavin uskon ja otti itelleen nimen *Carl Johan*. Vuonna 1818 kuoli vanha Kuningas, ja niin tuli Bernadottista Carl neljätoistakymmenes.

Nyt mainitaan Ruottin Pääkaupungista, Stokkholmista, Kuninkaan olevan sairasna, ja pelätään kyllä, että ovat hänen päivänsä luetut.

10

50 TARINA.

Maamiehen Ystävä n:o 7 17.11 1844

Lähtivät Oulusta kaksi talonpoikaa matkalle kotia päin, toinen aamu-sella, toinen iltapuoleen. Vasta toisena päivänä tavattiin toisiaan, ja nousi heidän välillä seuraava puhe:

Jussi (kysyen): Mitä löi kello, kuin läksit Oulusta?

Matti (vastaten): Hän löi laiasta laitaan.

Jussi: Oliko hyvä tie selällä?

Matti: En hoksannut maistaa.

Jussi: Kävikö myllyt Kempeleessä?

Matti: Ei tullut yhtään vastaan.

Jussi: Missäs vyötä (yötä) pidit?

Matti: Naulassa.

Eikä saanut Jussi koiransilmältä tämän parempaa vastausta.

20

51 TILL ARTIKELN BROTT OCH STRAFF I F. A. T. N:O 24, 27, 29.

Saima n:o 8 22.11 1844

Vi hafva icke tillgång till den artikel »Om brott och brottens offentliga bestraffning,» med anledning af hvilken denne sednare författare uppträdt. Den synes dock, såsom dess rubrik och motståndarens yttranden antyda, hafva yrkat, att offentliga vanärande straff bidraga hellre till brottslingens förderf än förbättring. I och för sig kunna vi väl icke anse den ifrågavarande vederläggningen bindande. Men ämnet är af vigt, vår Tidningslitteratur erbjuder så få anledningar till diskussion, och Förf:s goda ifver bör aktas. Några ord i saken kunna derföre icke anses öfverflödiga.

Gerna må man medgifva att borgerlig lag straffar »för det allmänna bästas skuld,» ehuru denna bestämning lemnar ett vidt fält för gissningar, hvad det allmänna bästa är. Men om man får antaga, att förf. med »den inre frihetens utveckling» vill beteckna det allmänna bästa, så kan häremot intet invändas, emedan deraf äfven nödvändigt följer, att denna frihet bör framträda i handling. Och så kan förf. anses häruti hafva uttalat »statens högsta ändamål.» Att förf. vill uteslutande tillegna detta åt kyrkan och lemnar staten den blott negativa omsorgen att genom »rättvisa och barmhertighet» undanrödja alla hinder för denna utveckling, deruti visar sig en hos honom oväntad skymt af hierarkiskt sinnelag. Ty om statens bestående bildningsanstalter och om familjeuppfostran vill väl icke kyrkan påstå: allt detta är mitt!

Väl må det medgifvas, att äfven dessa institutioner i Kristna stater

40

50